

Posudek oponenta na diplomovou práci

Lukáš Lev Červinka: „Úloha a postavení poslaneckých klubů v ústavním systému České republiky“

Diplomová práce vypracovaná Lukášem Lvem Červinkou má rozsah 271 655 znaků, čímž překračuje požadavky kladené v tomto směru na diplomové práce. Práce je logicky a přehledně členěná, je vybavená seznamem bohaté literatury a primárních pramenů, z nichž autor vycházel a které v práci řádně cituje. Dále je práce vybavena také českým a anglickým shrnutím.

Pokud se jedná o obsahovou stránku, práce je věnována tématu mimořádně zajímavému, které se nachází na pomezí (ústavního práva) a politologie, do níž mnohdy přesahuje více. Téma považuji za zajímavé a na Právnické fakultě Univerzity Karlovy doposud nezpracované. Jedná se také o téma aktuální, už s ohledem na to, že Poslanecká sněmovna prodělala po posledních volbách značný přerod svého vnitřního rozčlenění, vnímáno z politického hlediska. Předloženou diplomovou práci tedy považuji za přínosnou.

Autor ve své práci proniká hluboko faktického fungování poslaneckých klubů a jejich struktury, včetně jejich vztahu jak k vládám, tak k mateřským politickým stranám. Ostatně jiná možnost ani není vzhledem k tomu, že samotné poslanecké kluby mají výrazně faktický charakter. Velmi cenné je to, že autor shromáždil mnoho faktických poznatků i primárních dokumentů, velmi často svou výzkumnou prací. Je patrné, že autor se o téma mimořádně zajímá a věnoval mu mnoho samostatné práce.

K práci mám však také připomínky. První se týká jazykové stránky. Zde bych autorovi důrazně doporučil respektovat pravidla českého pravopisu, a to pravidla aktuální, nikoliv pravidla z doby před reformou proběhlou v polovině 50. let. Vynecháme-li to, že smyslem pravidel je sjednocovat a být dodržována, potom v dnešní době výrazy jako „risiko“, „oposice“ či „organisace“ působí podivně. Vše je umocněno tím, že autor není důsledný a např. na str. 50 píše vedle sebe „vnitřně neorganizovaný či organizovaný“. Podobně napříč textem (str. 12) vidíme „pozice“, ale také „posice“ (str. 56), přičemž na str. 58 vidíme i „pozice“. Takových případů je v práci velmi mnoho, toto je jen ukázka.

Z věcného hlediska mám výhradu k pasáži na str. 60 – 66, které jsou věnovány otázce vyslovení nedůvěry vládě a příslušné kazuistice, nikoliv ale samotným poslaneckým klubům. V jiných částech se tento problém někdy také objevuje, ale ne tak výrazně, jako zde.

Pokud se jedná o vlády, které nezískaly důvěru, je škoda, že autor na str. 59 hovoří pouze o dvou vládách a vynechává aktuální vládu premiéra A. Babiše. Přitom v poznámce pod čarou č. 142 na str. 69 jí v jiné souvislosti zmiňuje.

Na str. 91 lze upozornit na to, že zkratky stranických orgánů by si zasloužily vysvětlení, případně rozpracování v textu, pro méně informovaného čtenáře by mohly být nejasné. Na str. 94 je otázkou v hodnocení, zda iniciativa vedoucí pádu dvou premiérů ČSSD vycházela z poslaneckého klubu nebo spíše ze stranické struktury.

Pokud se jedná o popis funkce poslaneckých asistentů na str. 103, troufám si tvrdit, že je přinejmenším v případě některých politických stran velmi vzdálen realitě. Mám důvody se domnívat, že odborníci v rolích poslaneckých asistentů jsou dokonce napříč politickým spektrem spíše výjimkou.

Přes výše uvedené připomínky je práce podle mého názoru velmi přínosná, je způsobilá k obhajobě, k obhajobě jí doporučuji a mám za to, že v závislosti na průběhu obhajoby může být hodnocena jako „výborná“.

K obhajobě dále navrhuji následující otázku: V jakém rozsahu se bývalí poslanci stali asistenty poslanců či zaměstnanci poslaneckých klubů v případě ODS po volební prohře v roce 2013 a ČSSD v obdobné situaci v roce 2017?

Připravil: JUDr. Jan Kudrna, Ph.D.

Praha, 13. dubna 2018.